

Snart skal det flamma, detta blöf
Som til vår framtid sig bereder.

Må då ej mera våra bröst
En misundig Tanke's qval förfara:
Den, som gaf tolamod til tröst,
Gaf glädjen til at tacksam vara.

Hvem vet kan hända innan Fortt
En Moln's öfver oss skal brista —
Til dess må ögat vändas bortt,
At vi vår glada tid ej mista:

Och brister han ock, denna Sky,
Som än vår Framtids öden böljer,
Så lät oss ej det häppet fly
At det är lyckligt, som han böljer.

I går vi kände ej det häpp
Som denna stund vårt hjerta lyser —
Den dag i morgon rinner opp
Kanske än klarare oss lyser.

O min Sophie! med tacksamhet
Låt oss vår Sällbets-dagar njuta,
Och tårar af lycksalighet
Den hand, oss hånne gaf, begjuta.

Fem Nya

W i s o r,

Den Första:

Om Hoppet sin stråle ej tände, m. m.
Sjunges som: Hur länge skal stormen då råda.

Den Andra:

Sång til Naturen.

Då först man lifwets bana träder ic.

Den Tredje:

Gossen och Leksakerne.

En liten Bilt jag bygga såg ic.

Den Fjerde:

Jag sökte dig lycksalighet ic.

Den Femte:

Gumman.

Se hon kommer leende och from ic.
Svra föregående kunna sjungas efter
egna bekanta melodier.

G A S T U N,

Tryckte hos Pehr Ol. Armar 1801.

Den Första. Hoppet.

Din Hoppet sin stråle ej tände
Uti lysa vår törniga stig;
Och om vi den trösten ej kände,
Uti lidandet slutade sig:
Hvad more den dödliges öden,
Som trampas af laster och brott?
Hvad more den redliges lott
I lifvet och döden?

Fast dygd sin belöning ej vinner;
Fast hådad, i bojor och band,
Af Gudomens låga hon brinner,
Och ler åt förtryckarns hand.
Ty snart skal Tyrannen i grafven,
Höjd med några skoflar af jord,
Och, sliten från laster och mord,
Görmultna med slafven.

Ej höghetens skimrande dimma
Dig något betar eller ger;
Hon endast på afstånd kan glimma;
Du närmare henne ej ser.
Hvad kan väl dess tomhet dig båta?
Du lärde i ostuldens spåd,
Den svåra och sålsynsa dygd,
Uti orätt förlåta.

Betänk at dig Skaparen unnar
För motgång en rikare skörd.
Hans ömhet dit hjerta förkunnar
Den suck, som i himlen är hörd.
Snart skal detta tårfulla öga
Uplåtas i glädje til Gud;
Och brat, från flagande ljud,
Bli lyft til det höga.

Ja, fast du af motgångar pröfvas,
Så ämnas dock sällheten dig;
Ty den, som i tiden bedröfvas,
Ser Himmelen öpnad för sig.
Der friden skal möta dem alla,
Som sökte i dygden sin lön,
Och Anden förklarad och skön,
Se tackelset falla.

Den Andra:

Sång til Naturen.

Då först man lifvets bana träder,
Uti de sälla ungdoms år;
Natur! Din skönhet själen gläder,
Fast man ej än dit namn förstår.
Fast ej förnustet dig ej känner,
Man din Gudomlighet bekänner
Uti de känslor som du ger:
Då all ting lifvas af din anda,
Uti gif mig kraft min lofsång blanda
Med allt som är, som dig tilber.

Så skön emellan kaos töfen
 Natur! din första stjerna lo!
 Du blef — och denna tomta öfen
 En Guds skönhet öfverdrog.
 Du blef till Skaparns stormverk ämnad,
 Fullkomlig ur hans händer lämnad:
 Förnöjd Hans Allmägt hvilat sig.
 Du söker Åker ur dit stöte,
 Din gräns går afgrunds djup till möte,
 Och himlarna omfatta dig.

Då jordens fallor öfverflödde,
 Och himlens skvar strömmade;
 Då dödens lia allt förödde,
 Och tiden öfver småfwade.
 Din sista lifskraft tycktes stöckna,
 Och kaos mörker åter tjockna
 Kring om det belas wida rymd:
 Men du! du reste segerstoden,
 Steg up förskönad utur floden,
 Af ingen molnfläck mera skymd.

Men domens röst skal måttig ställa:
 Natur! se din förwandlings dag!
 Då himlens stjernor skola falla,
 Och lågor härja dit behag.
 Allt hwad du alstrat skal förswinna,
 Allt skal förtäras och förbrinna
 Från afgrunds natt till dagens stö:
 Och när dit stoft med vinden blandas,
 Skal Skaparns Allmägt åter andas,
 Och du skal uppstå ewig, ny.

* * *

Den Tredje:

Gösen och Leksakerne.

En liten pilt jag bygga såg
 Et Skepp af flarn med flagg och tåg:
 Allt hwad det frögdade den lilla!
 Kom så en högwis trumpen man,
 Och Skepp och Flagg en dårskap fann,
 Bewiste det — all fröjd förswann:
 Allt hwad den wise gjorde illa!

Till nya nöjen Gåsen lopp —
 I skålen såppan löstes opp,
 Och bubblan flög så präktigt skiftad.
 Den wise skrek: Hwad uselhet!
 Se bilden af din dödlighet!
 Och bubblan sönt, och Gåsen gret:
 Hwi blef hans glädje så förgiftad.

I öfverfloke i vår werld!
 Hur liten tack den nit är wärd,
 Att sanningsglasat för oss hålla;
 Att gyllra med förnuftets garn. —
 O lämnen oss — wi äro barn,
 Och våra lekwärk och vårt flarn
 Låt oss i ostördt lugn behålla!

Den Fjerde:

Lycksaligheten.

Sag sökte dig Lycksalighet,
 Allt huru war min längtan het

För dia du älskade Gudinna!
Mit tysta tjall mig ledsnad gaf,
Jag fattade min Wandrings staf,
I hopp at dig omsider finna.

I Kungars lysande Palats
Min tanka gaf dig säker plats;
Här målades du för mit sinne!
Men fåfängt hopp, bedräglig glans
Uppå Leveer du aldrig fans,
Och ej på Cour i mannaminne.

Min forstning gjorde nu försök
Bland hjeltar, plymer, stott och rök;
Men du ej följde Segrens bana.
Ibland en tjuft och dårad hop,
Hwad fann jag? — skrik och hurrarop,
Le Deum och en trasig fana.

Jag gick der lärdoms facklan brann:
En stinntorr vetenskaplig man,
Rödd fring det sunkna daats fanter,
På alla språk dig lärdt bestref;
Men snart jag öfvertygad blef,
At du ej bor i folianter.

Der Plutus sina häfvor bär,
Jag sökte dig — du fans ej där. —
Bland Actier, Wärlar utan ånde,
Jag såg en gulblek, farg person,
Och dömdo straxt at Herr Patron
Helt säkerligt dig aldrig kände.

För tankan sökte din hamn:
Jag sökte dig i Mirzas famn,
Jag sökte dig i dryckeslagen,
Jag fördes af begärens ström;
Men, utur willans korta dröm,
Jag wäcktes sorgfull och bedragen.

Sen så jag flygtigt wankat om,
Jag til min hydda återkom,
Och den jag sökt så långt och wida,
Sökt under trånatan och begär,
Stod, märken dödlige! stod här,
Helt hemmastadd bred wid min sida.

Hur fåfång war då ej min färd!
Uti min hyddas lugna werld
Jag målet för min önskan wunnit
Jag wäljer sjelf min arbets tid,
Har wänner, hälsa, bröd och frid;
O! jag Lycksaligheten funnit!

Den Femte:

Gumman.

Se hon kommer leende och from,
Arbar i den wackra simpla dräkten;
Girad, wördad på sin ålderdom,
Älskad, ärad, kronan ibland släkten.

Se i hennes milda anletsdrag
Goda tycket hjertats målning göra,
Fina wettet skynkan ge behag,
Ädla känslans uttryck ännu röra.